

תרזה אפולטר בתפקיד אולריקה מיינהוף, וסאבין ואגנר בתפקיד גודרון אנסלון ב"שטאמהיים" למוצץ את ההקרנה, לשרוף את המסך

עדנה פיינרו מסכמת עוד פסטיבל

פסטיבל-הסרטים ה-36 הבינלאומי כברלין היה פסטיבל מיוחד מאד: אומנם גרמניה המערבית לא הכריזה על 12 ימי צום, אבל למעשה היה זה המסע הארוך ביותר של הכאת-עליטה שבו נכחתי מעודי. בני עיון הראשון בתוכניה הייתה את עיני הכמות האדירה של סרטי-שואה, ענייני יהודים ונאצים. אחרי כך רושם זה התברר כמוטעה. היו עוד הרבה ירי טרטים בנושאים אלה ממה שציי פיתי, שכן גם סרטים שלא התכוונו כמודע לחטט בפצוע הפתוח, העלו פיתאום את הנושא היהודי מתהום הנישה.

אבל הסקנדאל התורן נתרם הפעם לא על ידי שואה (סירטו של קלוד לאנצמן, שהיה בלי ספק האירוע הגדול ביותר של הפסטיבל, אך הוצג מן חוץ לתחרות, כמובן) וגם לא הסרט הישראלי חיוך הגדי שפתח את התחרות.

כוחות המיטרה המתוגברים שני

פרוטוקולים הרישמיים ועל מיכתביהם של חברי הכנופיה מן הכלא. עיקר עניינו של האופ הוא להוכיח כאמנות סירטו כי הליכי המישפט היו מעוותים, נעשו באופן לא דמוקרטי במובהק.

על כל חטאי בדליון

מביא יש שליחות מוסרית ראשונה כי מעלה לגבי עתידה הפוליטי של גרמניה.

ואומנם, כך התברר, הגרמנים שבצי וותיהשופטים (היו שלושה כאלה), ויחד אתם סגן הנשיאה של חבריהשופטים, המתרגם והמפיץ האמריקאי רודי פר, החי בגרמניה, לחצו נמרצות לתת את הפרס לסרט. אבל נשיאת צוותהשופטים, ג'ינה לולוברדיג'ידה, עמדה בראש המתנגדים החריפים למתן הפרס הזה לסרט, ולא טרחה להסתיר זאת.

כמסיבת-העיתונאים שבה הכריזו על הפרסים, ובטקס החגיגי, הצולע והמגומגם, של חלוקת הפרסים על הכי מה ובשידור טלוויזיוני ישיר לכל רחבי אירופה, הודיעה הגברת בקול נרגז ותור קפני שהיא, אישית, התנגדה להענקת הפרס לסרט הזה.

כשנשאלה מדוע, הסתפקה במיש"פט אחר: "הסרט מקדם את הטרור".

האמת היא שאיש לא טרח להמשיך ולשאול לרעתה של הגברת, שהיתה עסוקה ביותר בחיפוש אחרי כלבירוי עים גרמני שביקשה לרכוש בגרמניה, עסוקה מכדי שתואיל ללמוד בעל-פה כמה שמות של הווכים בפרסים. הגברת היפה-עדיין עלתה על הבימה בכרכיים רועדות, ולא הצליחה לומר מבלי לגמ"גם גם את שמו האיטלקי של הבימאי (המשך בעמוד 36)

אולריך טוקור בתפקיד אנדריאס באדר הסרט חשוב, כי הגרמנים לא ידעו

קריטיה של החוק והמישפט בגרמניה, הוא שוכח לציין כי למעשה היו חברי הכנופיה קבוצת טרוריסטים, ששפכו דמם של חפים-מפשע.

אבל, טענתם של עיתונאים גרמנים רבים הייתה כי לגרמנים הסרט הוא חשוב ביותר, ובעצם הגילויים שהוא

מחודשת וצמיחה של טרור מסוג חדש.

● סידחון צרפתי

אין פלא שקיצוניים מכל הסוגים, ובעיקר הניאו-נאצים, חיכו לשט"אמהיים מעבר לפינה (שטאמהיים הוא שם הכלא שבו הוחזקו הטרוריסטים), ומישטרת גרמניה קיבלה את איומי הפצצה בכל הרצינות. חומת השוטרים התפרשה כאולם עוד טרם החלה ההקרנה, ולמעשה התפורה כאולם עוד כנוקר אותו יום (הקרנת הסרט נערכה רק אחריהצהריים), כשהוקרן כאולם הסרט הצרפתי של ז'ק רופיו, גיסי רצח את אחותי.

בלשים בלבוש אזרחי, שוטרים חובי שייקסדות ונושאי רובים מכורנים עמי דו הכן, ואומנם, הפצצה התפוצצה. לא היתה זו אלא פצצת-סירחון, ואולי אפ"י לו כמה פצצות-סירחון בתיפוזות. אבל מכיוון שהסרט הצרפתי שקדם לשט"אמהיים היה כה גרוע, רווחה כאולם הסברה שהסירחון נובע מהסרט הצרפתי.

גם מן הפרס הגדול (דב הזהב) שהוענק לסרט, בסופו של הפסטיבל, נרף ריח עז של סירחון — הפעם סירחון פוליטי. הסרט רחוק באיכותו מיצירת-מופת ואינו חורג ממימדיו של תערוון טלוויזיוני מוגבל, מה עוד שבנסותו להפיל את חבריהשופטים ולהעביר את המסר בדבר חוסר-הדמור

כחו במקום לא הוזמנו בגלל הישראי לים או בגלל הירוקים. הפעם גנבו הי גרמנים את ההצגה כולה, בגלל תסי בן-יאשמה בן זמננו: היה זה סירטו של ריינהארד האוף, שטאמהיים. שהעי

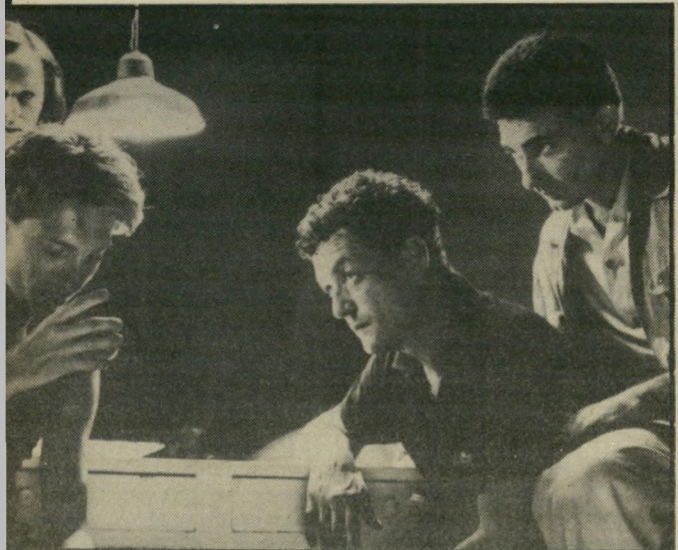

נשיאת חבריהשופטים לולוברדיג'ידה חיפוש אחר כלברועים גרמני

תוך כדי זויפמיסמכים, עדויות-שקר והרלפות מכוונות ומפלילות של הי מערכת המישפטית לעיתונות. הוא מנסה להוכיח כי אותו מימשל שרצה לשחרר את גרמניה אחרי נפילת הרייך השלישי אינו אלא חממה חדשה מושחתת ובלתי-דמוקרטית לעליה

מיד את המיטרה הגרמנית ואת היחיי דה המיוחדת ללוחמה כטרור על רגי ליה, ברגע שהתקבלה הודעה בהנהלת הפסטיבל כי "עומדים לפוצץ את ההקי רנה, לשרוף את המסך ולהפסיק את הפסטיבל כולו".

כי סרט זה, שנעשה על פי ספר

פיליפ ליאוטרד ב"השחר" מינשר קשה לעיכול